

Có lẽ anh chỉ là người qua đường trong đời em

Anh từng chứng kiến em lớn lên, từ một cô bé vô tư, hồn nhiên, trở thành người phụ nữ trầm lặng, đầy suy tư.

Đàn ông mấy ai đi tâm sự, thế nhưng có đôi khi, viết ra không phải để than thở hay mong ai đó thấu hiểu, chỉ đơn giản là để sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn độn trong đầu. Có lẽ, đây là cách duy nhất để anh nhìn rõ hơn những gì đang diễn ra trong lòng mình. Anh không chắc mình muốn hiểu điều gì, về em hay về chính anh, chỉ biết giữa chúng ta luôn có một khoảng cách kỳ lạ, gần mà xa, quen thuộc mà vẫn xa lạ.

Ngày anh học lớp 12, em chỉ mới lớp 7, một đứa con gái nhưng chẳng có chút nữ tính nào. Em đơn giản, mộc mạc, thậm chí còn giống một thằng nhóc hơn là cô gái. Anh không thấy ở em sự dịu dàng mà người ta thường nhắc đến khi nói về phụ nữ. Em chỉ lặng lẽ quan sát thế giới, tròn mắt nhìn cuộc đời, như thể mọi thứ vẫn còn quá xa lạ với mình. Rồi cuộc sống đẩy mỗi người đi một hướng, những gì đến với em không nhẹ nhàng như bao cô gái khác. Em lớn nhanh, trưởng thành sớm hơn bạn bè cùng trang lứa, cuộc đời không cho em thời gian để mơ mộng hay yếu đuối. Anh không biết cuộc sống đã dạy em những gì nhưng nó làm em trở nên trầm tĩnh, kiên định và khó đoán.

Nhiều năm sau, chúng ta lại gặp nhau trong công việc. Khi ấy, em đã khác, không còn là cô nhóc vô tư ngày nào mà đã là cô gái trưởng thành, sắc sảo, đầy bản lĩnh. Vẫn là nụ cười ấy, vẫn những câu nói đùa đầy tinh quái nhưng đâu đó có sự khác biệt. Anh cũng không biết chính xác đó là gì, chỉ cảm nhận được điều gì đó sâu hơn, chín chắn hơn trong từng ánh mắt và câu nói của em. Rồi như bao người, anh cũng có gia đình. Ngày cưới, em đứng đó, xinh xắn trong chiếc áo dài đơn sơ, cười rạng rỡ chúc phúc cho anh. Khi ấy, anh chỉ nghĩ đơn giản, em như một cô em gái, một người thân thuộc nhưng chẳng bao giờ khiến anh phải suy nghĩ nhiều.

Rồi cuộc đời không bao giờ đi theo quỹ đạo mà người ta mong muốn, chúng ta lại xa nhau, mỗi người một ngã rẽ. Anh nghe loáng thoáng em đã có gia đình, rồi lại nghe tin em ly thân. Những câu chuyện về em cứ lướt qua anh, phần lớn đều là những điều không mấy vui vẻ. Người ta nói về em bằng ánh mắt thương hại, như thể em là một kẻ thất bại trong hôn nhân. Rồi một lần nữa, anh và em lại gặp nhau, cùng công ty cũ, cùng công việc ngày xưa. Anh bắt

dấu để ý đến em, không phải theo kiểu đàn ông nhìn phụ nữ, chỉ đơn giản là tò mò. Anh đã nghe quá nhiều về em nhưng khi nhìn em, anh chẳng thấy bất cứ dấu vết nào của một người phụ nữ bất hạnh, không một chút ưu phiền hay bi lụy. Em vẫn làm việc một cách tận tụy, điềm tĩnh đến đáng sợ, sắc bén đến mức ai cũng phải kiêng nể. Rồi chính anh cũng rơi vào cảnh ly hôn. Mấy ai trong đời có thể đi trọn con đường với người mình từng chọn?

Sau cuộc hôn nhân đổ vỡ, anh trở nên khép kín hơn, khó tính hơn. Còn em, dường như càng ngày càng hiểu đời hơn. Có lần, anh hỏi: “Mình quen nhau từ lúc em học lớp 7 à”? Em bật cười, đôi mắt lấp lánh tinh nghịch: “Có phải anh đang già đi không? Nên mới hoài niệm”? Anh ngượng, nhưng cũng bật cười. Một lần khác, anh hỏi: “Vì sao ngày xưa anh không nhận ra em”? Em lại bật cười, như thể đã đoán trước câu hỏi ấy. Không ngạc nhiên, không bối rối, chỉ đơn giản là một sự thấu hiểu: “Để làm gì? Để rồi hai đứa lại ly hôn à”? Anh khựng lại một chút, rồi nhìn em. Dường như em thấy được phản ứng của anh nên tiếp lời: “Ngày xưa em trẻ người non dạ, anh làm sao phát hiện được? Nhờ cuộc đời đưa đẩy, vui dập, em mới trở thành phiên bản khiến anh động lòng và hối tiếc, đúng không”? Lời nói của em làm anh bật cười, cái kiểu tự tin đến phát sợ ấy, chỉ có em mới dám nói ra. Nhưng lạ thật, anh lại chẳng thấy khó chịu chút nào. Anh biết, em hiểu bản thân mình hơn bất cứ ai.

Trong công việc, em xuất sắc đến mức đáng kinh ngạc. Không có em, mọi thứ cứ rối tung lên. Trong đời sống riêng, em lại tệ đến mức khiến anh phải thốt lên: “Vợ thằng Đậu hình như còn có giá hơn em đấy”. Em chỉ cười ngất, không hề phản bác: “Giờ anh mới biết sao”? Anh nhìn em, không biết nên bật cười hay thở dài. Không biết từ khi nào, em trở thành một dấu hỏi lớn trong lòng anh, không phải theo kiểu yêu đương hay sự rung động nông nổi mà là một thứ cảm giác khó tả. Em không đẹp theo kiểu khiến đàn ông muốn chinh phục, không yếu đuối để người khác muốn che chở. Em cũng chẳng cần ai bảo vệ. Em tự lập đến mức đáng sợ, thông minh đến mức khiến người khác phải dè chừng.

Điều khiến anh bận tâm nhất chính là khoảng cách vô hình mà em dựng lên. Anh không biết mình có đang bị em thu hút không. Nếu có, cũng không phải theo cách thông thường giữa đàn ông và phụ nữ. Chỉ biết rằng, mỗi lần trò chuyện với em, anh luôn muốn nghe thêm một chút, hiểu thêm một chút, như thể muốn tìm ra một lối đi trong mê cung đầy bí ẩn. Có lần anh thử làm phép thử, ngừng gọi cho em. Đúng như anh nghĩ, em cũng chẳng bận tâm. Khi nhà anh có chuyện buồn, ai cũng hỏi han, chỉ riêng em im lặng. Khi anh hỏi, em trả lời thản nhiên: “Đàn ông lúc buồn rất yếu. Em không đại mà làm người an ủi. Lỡ anh nghĩ xa xôi rồi gài bẫy em thì sao”? Anh chết lặng.

Có lần, anh nói thẳng: “Nếu có tình cảm với anh, sao không thử đón nhận anh một lần”? Em chỉ cười, một nụ cười đầy ẩn ý. Anh không biết mình đã mong đợi điều gì. Có lẽ anh chỉ

muốn một tín hiệu, một dấu hiệu nào đó để biết mình có thể bước thêm một bước. Em chưa bao giờ để lộ bất cứ thứ gì. Anh đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng nhận ra, có những câu hỏi mãi mãi không có câu trả lời, có những mối quan hệ sinh ra không phải để đi đến đâu cả, có những người dù thân thuộc đến mấy cũng mãi mãi là một ẩn số. Có lẽ, anh chỉ là một người qua đường trong cuộc đời em. Em cũng chỉ là một bí ẩn mà anh không bao giờ giải được.

Thành Trung